

“मीठे बच्चे- तिम्नो प्यार आत्मा सँग हुनुपर्छ। हिँडा-डुल्दा अभ्यास गर- म आत्मा हुँ, आत्मा सँग कुरा गर्छु, मैले कुनै खराब काम गर्नु हुँदैन।”

प्रश्न:- बाबाद्वारा रचिएको यज्ञ जबसम्म चलिरहन्छ, तबसम्म ब्राह्मणले बाबाको कुनचाहिँ आज्ञा अवश्य पालन गर्नुपर्छ?

उत्तर:- बाबाको आज्ञा छ- प्यारा बच्चाहरू! जबसम्म यस रुद्र यज्ञ चलिरहन्छ, तबसम्म तिमी पवित्र अवश्य रहनुपर्छ। तिमी ब्रह्माका बच्चाहरू ब्रह्माकुमार-कुमारी कहिल्यै विकारमा जान सक्दैनौ। यदि कसैले यस आज्ञाको अवज्ञा गर्छ भने धेरै कडा दण्डको भागी बन्छ। यदि कसैमा क्रोधको भूत छ भने पनि ऊ ब्राह्मण होइन। ब्राह्मण देही-अभिमानी रहनुपर्छ, कहिल्यै विकारको वशीभूत हुनु हुँदैन।

गीत:- ओ दूर के मुसाफिर...

ओम् शान्ति। दूरका यात्रीलाई तिमी ब्राह्मणहरू सिवाय कुनै पनि मनुष्यले जान्दैनन्। बोलाउँछन्- हे परमधाममा निवास गर्नेवाला परमपिता परमात्मा आउनुहोस्। पिता भन्छन् तर बुद्धिमा आउँदैन- पिताको रूप के हो? आत्मा के हो? हुन त सम्झन्छन्- आत्मा भृकुटीको बीचमा तारा समान रहन्छ। पुग्यो, अरू जानेका छैनन्। हाम्रो आत्मामा ८४ जन्मको पार्ट भरिएको छ। यी कुराको केही पनि ज्ञान छैन। आत्मा यस शरीरमा कसरी प्रवेश गर्छ, यो पनि जान्दैनन्। जब भित्र हलचल हुन्छ अनि थाहा हुन्छ- आत्माले प्रवेश गर्‍यो। फेरि जब परमपिता परमात्मा भनिन्छ भने यो पनि आत्माले नै पिता भन्छ। आत्माले जान्दछ- यो शरीर लौकिक पिताको हो। हाम्रो बाबा त उहाँ निराकार हुनुहुन्छ। अवश्य हाम्रो बाबा पनि हामी जस्तै बिन्दु स्वरूप हुनुहुन्छ। उहाँको महिमा पनि गाउँछन्- मनुष्य सृष्टिका बीजरूप, ज्ञान सागर, पतित-पावन हुनुहुन्छ। तर कति ठूलो वा सानो हुनुहुन्छ, यो सबैको बुद्धिमा बस्दैन। पहिले तिम्नो बुद्धिमा पनि थिएन- हाम्रो आत्मा के हो। गर्न त परमात्मालाई याद गरिन्थ्यो- हे परमपिता... तर केही पनि जानेका थिएनौं। बाबा त निराकार हुनुहुन्छ फेरि उहाँ पतित-पावन कसरी हुनुभयो? के जादू लगाउनु हुन्छ? पतितहरूलाई पावन बनाउन अवश्य यहाँ आउनुपर्छ। जसरी हाम्रो आत्मा पनि शरीरमा रहन्छ, त्यसैगरी बाबा पनि निराकार हुनुहुन्छ। उहाँ पनि अवश्य शरीरमा आउनुपर्छ, त्यसैले त शिवरात्रि अथवा शिव जयन्ती मनाउँछन्। तर उहाँ आएर पावन कसरी बनाउनुहुन्छ, यो कसैलाई पनि थाहा छैन, त्यसैले भनिदिन्छन् सर्वव्यापी। प्रदर्शनीमा अथवा कहीं भाषण आदि गर्न गयो भने पहिला सुरुमा बाबाको नै परिचय देऊ, फेरि आत्माको। आत्मा त भृकुटीको बीचमा रहन्छ। त्यसमा नै सारा संस्कार रहन्छन्। शरीर त समाप्त हुन्छ। जे जति गर्छ, त्यो आत्माले नै गर्छ। शरीरका अंगहरू आत्माको आधारमा नै चल्छन्। आत्मा रातमा अशरीरी हुन्छ। आत्माले नै भन्छ- आज मैले धेरै राम्रो सँग आराम गरें। आज मलाई आराम भएन। म यस शरीरद्वारा यो धन्धा गर्छु। यो तिमी बच्चाहरूलाई बानी पर्नुपर्छ। आत्माले नै सबैथोक गर्छ। आत्मा शरीरबाट निस्केपछि त्यसलाई मुर्दा भनिन्छ। कुनै कामको रहँदैन।

आत्मा निस्केपछि शरीरमा दुर्गन्ध हुन्छ। शरीरलाई लगेर जलाउँछन्। तिम्नो आत्माको साथमा नै प्यार छ। तिमी बच्चाहरूलाई यो शुद्ध अभिमान हुनुपर्छ— म आत्मा हुँ। पूरा आत्म-अभिमानी बन्नु छ। मेहनत सारा यसमा नै छ। म आत्माले यी अंगहरूद्वारा कुनै पनि खराब काम गर्नु हुँदैन। नत्र सजाय खानुपर्छ। कर्मभोग पनि तब भोगिन्छ, जब आत्माको शरीर हुन्छ। विना शरीर आत्माले दुःख भोग्न सक्दैन। त्यसैले पहिले आत्म-अभिमानी फेरि परमात्म-अभिमानी बन्नु छ। म परमपिता परमात्माको सन्तान हुँ। भन्दछन् पनि— परमात्माले हामीलाई पैदा गर्नु भएको हो। उहाँ रचयिता हुनुहुन्छ तर उहाँले कसरी रचनुहुन्छ, कसैलाई पनि थाहा छैन। अहिले तिमीलाई थाहा छ— परमपिता परमात्माले नयाँ दुनियाँको कसरी स्थापना गर्नुहुन्छ, पुरानो दुनियाँमा रहेर। हेर कस्तो युक्ति छ। उनीहरूले त प्रलय देखाएका छन्। भन्दछन्— पीपलको पातमा एक बालक आए, फेरि बालक त देखाउँदैनन्। यसलाई भनिन्छ— अज्ञान। भन्छन् भगवान्‌ले शास्त्र बनाउनुभयो। व्यास भगवान् त हुन सक्दैनन्। भगवान्‌ले शास्त्र लेख्छन् र? उहाँको लागि त गायन गरिएको छ— उहाँले सबै शास्त्रको सार सम्झाउनुहुन्छ। बाँकी यी वेद शास्त्र पढ्नाले कसैको कल्याण हुन सक्दैन। मानौं ब्रह्मज्ञानी छन्, सम्झन्छन्— ब्रह्ममा लीन हुनेछौं। ब्रह्म त महत्तत्त्व हो। आत्माहरू वहाँ रहन्छन्। यो नजान्नाले जे आयो त्यो बोलिरहन्छन्। मनुष्यले पनि सत-सत गरिरहन्छन्। धेरै हठयोग, प्राणायाम आदि गर्छन्, तिमीले त गर्न सक्दैनौ। तिमी नाजुक कन्याहरू, माताहरूलाई के मेहनत दिऊँ। पहिला त माताहरूले राजविद्या पनि पढ्दैनथे। थोरै भाषा सिक्नको लागि स्कूलमा पठाइन्थ्यो। बाँकी नोकरी त गर्नु छैन। अहिले त माताहरूले पढ्नुपर्छ। कमाई गर्नेवाला नभए पनि आफ्नो खुट्टामा उभिन सक्नु, भीख लिन नपरोस्। नत्र काइदा अनुसार बच्चीहरूलाई घरको काम सिकाइन्छ। अब त बेरिस्टरी, डाक्टरी आदि सिकिरहन्छन्। यहाँ त तिमीले अरू केही गर्नु पर्दैन, केवल पहिला सुरुमा कसैलाई पनि बाबाको परिचय दिनु छ। निराकारलाई त सबैले शिवबाबा भन्छन्, तर उहाँको रूप के हो? कसैलाई पनि थाहा छैन। ब्रह्म त तत्त्व हो। जसरी यो आकाश कति ठूलो छ। अन्त्य पाउन सकिँदैन। त्यसैगरी ब्रह्म तत्त्वको पनि अन्त छैन। त्यसको अंश मात्रमा हामी आत्माहरू रहन्छौं। बाँकी त खाली नै खाली छ। सागर पनि अथाह छ, जहाँ जाऊ। आकाशको पनि अन्त्य पाउन सकिँदैन। कोसिस गर्छन् माथि जाने तर जाँदा-जाँदा उनीहरूको समान नै समाप्त हुन्छ। त्यसैगरी महत्तत्त्व पनि धेरै ठूलो छ। वहाँ गएर केही खोज्ने आवश्यकता छैन। वहाँ आत्माहरूलाई यो विचार गर्ने पनि आवश्यकता छैन। खोजेर फाइदा नै के हुन्छ। मानौं तारामा गएर दुनियाँ खोज्छन्, तर फाइदा नै के छ? त्यो कुनै बाबालाई पाउने बाटो होइन। भक्तहरूले भक्ति गर्छन् भगवान्‌लाई पाउनको लागि। उनलाई भगवान् मिल्छ। उहाँले मुक्ति जीवनमुक्ति दिनुहुन्छ। खोज्नु पर्ने भगवान्‌लाई हो, नकि आकाशलाई। जहाँ केही मिल्दैन। सरकारको कति खर्च हुन्छ। यो पनि सर्वशक्तिमान् सरकार हो। पाण्डव र कौरव दुवैको ताज देखाउँदैनन्। बाबा आएर तिमीलाई सबै कुरा सम्झाउनु हुन्छ। तिमीले यति धेरै सम्पूर्ण ज्ञान पाउँछौ भने तिमीलाई धेरै खुशी रहनुपर्छ। हामीलाई पढाउनेवाला बेहदका बाबा हुनुहुन्छ। तिम्नो आत्माले भन्छ— म पहिला देवी देवता थिएँ। धेरै सुखी थिएँ। पुण्य आत्मा थिएँ। यस समय हामी पाप आत्मा बनेका छौं

किनकि यो रावण राज्य हो। उनीहरू रावणको मतमा छन्। तिमी छौ ईश्वरीय मतमा। रावण पनि गुप्त छ भने ईश्वर पनि गुप्त हुनुहुन्छ। अहिले ईश्वरले तिमीलाई मत दिइरहनु भएको छ। रावणले कसरी मत दिन्छ? रावणको कुनै रूप त छँदै छैन। उसले त रूप धारण गर्छ। रावणका त सबै रूप छन्। जान्दछौ— हाम्रो आत्मामा ५ विकार छन्। हामी आसुरी मतमा चलिरहेका छौं। मेल फिमेल दुवैमा ५ विकार छन्। यो सबै कुरा मनुष्यको बुद्धिमा तब बस्छ, जब उसले जान्नेछ— हामीलाई पढाउनेवाला निराकार परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ। परमात्मा निराकार हुनुहुन्छ। जब उहाँ साकारमा आउनु हुन्छ अनि हामी ब्राह्मण बन्छौं। बाबा पनि रातमा नै आउनुहुन्छ। शिवरात्रि सो ब्रह्माको रात्रि भयो। ब्रह्माद्वारा नै ब्राह्मण बन्छन्। यज्ञमा ब्राह्मण अवश्य चाहिन्छ। ब्राह्मणहरूले जबसम्म यज्ञ सम्हाल्नु छ, तबसम्म पवित्र रहनुपर्छ। लौकिक ब्राह्मणले पनि यज्ञ रच्छन् भने विकारमा जाँदैनन्। हुन् त विकारी, तर यज्ञ रच्ने समय विकारमा जाँदैनन्। जस्तै तीर्थमा जान्छन्, जबसम्म तीर्थमा रहन्छन्, विकारमा जाँदैनन्। तिमी ब्राह्मणहरू पनि यज्ञमा रहन्छौ, फेरि यदि कुनै विकारमा जान्छन् भने महान् पाप आत्मा बन्छन्। यज्ञ चलिरहेको छ, त्यसैले अन्त्यसम्म तिमी पवित्र रहनु छ। ब्रह्माका बच्चाहरू ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू कहिल्यै विकारमा जान सक्दैनन्। बाबाले आज्ञा गर्नु भएको छ— तिमी कहिल्यै विकारमा नजाऊ। नत्र धेरै दण्डको भागी बन्छौ। विकारमा गयो भने सत्यानाश हुन्छ। ऊ ब्रह्माकुमार-कुमारी होइन, शूद्र म्लेच्छ हो। बाबाले सदैव सोध्नुहुन्छ— तिमीले पवित्र रहने प्रतिज्ञा गरेका छौ। यदि बाबासँग प्रतिज्ञा गरेर ब्राह्मण बनेर फेरि विकारमा गयौ भने चण्डालको जन्म पाउँछौ। यहाँ वेश्याको जस्तो गन्दा जन्म कसैको हुँदैन। यो हो नै वेश्यालय। दुवैले एक अर्कालाई विष पिलाउँछन्। बाबा भन्नुहुन्छ— मायाले जति नै संकल्प चलाओस् तर नंगन हुनु छैन। कतिले त जबरदस्ती पनि नंगन गर्छन्। बच्चीहरूमा तागत कम रहन्छ, पवित्रताको साथ-साथै चलन पनि धेरै राम्रो हुनुपर्छ। चलन खराब छ भने ऊ पनि कामको हुँदैन। लौकिक माता-पितामा विकार छ भने बच्चाहरूले पनि माता-पिताबाट नै सिक्छन्। तिमीलाई पारलौकिक बाबाले त यो शिक्षा दिनुहुन्छ। बाबाले त देही-अभिमानी बनाउनुहुन्छ। कहिल्यै क्रोध नगर। त्यस समय तिमी ब्राह्मण होइन चण्डाल हो किनकि क्रोधको भूत छ। भूतले मनुष्यलाई दुःख दिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— ब्राह्मण बनेर कुनै शैतानी काम गर्नु हुँदैन। विकारमा गयौ भने यज्ञलाई तिमी अपवित्र बनाउँछौ, यसमा धेरै होशियारी राख्नु छ। ब्राह्मण बन्नु कुनै सानीआमाको घर होइन। यज्ञमा कुनै गन्दा गर्नु छैन। ५ विकारमा कुनै पनि विकार नहोस्। यस्तो होइन क्रोध गरे पनि कुनै हर्जा छैन। यो भूत आयो भने तिमी ब्राह्मण होइनौ। कसैले भन्छन्— यो लक्ष्य त धेरै उच्च छ। चलन सक्दैनौ भने गएर गन्दा बन। यस ज्ञानमा त सदा पवित्र हर्षित रहनुपर्छ। पतित-पावन बाबाको बच्चा बनेर बाबालाई मदत दिनु छ। कुनै पनि विकार हुनु हुँदैन। कुनै त आउने बित्तिकै विकारलाई छोडिदिन्छन्। सम्झनुपर्छ— म रुद्र ज्ञान यज्ञको ब्राह्मण हुँ। मबाट यस्तो कुनै काम हुनु हुँदैन, जसले दिल खाइरहोस्। दिल रूपी दर्पणमा हेर्नु छ— म लायक छु? विश्वलाई पवित्र बनाउने हामी निमित्त हौं, त्यसैले योगमा पनि अवश्य रहनु छ। संन्यासीहरू केवल पवित्र बन्छन्, बाबालाई त चिनेकै छैनन्, हठयोग आदि धेरै गर्छन्। तर केही पनि पाउँदैनन्।

तिमीलाई थाहा छ— बाबा आउनु भएको छ शान्तिधाममा लिएर जानको लागि। हामी आत्माहरू वहाँका निवासी हौं। हामी सुखधाममा थियौं, अहिले दुःखधाममा छौं। अहिले हो संगम... यो स्मरण भइरह्यो भने पनि सदा हर्षित रहन्छौ। जस्तै हेर यो अंगना बच्चा (बैंगलोरको) सदैव मुस्कुराइरहन्छ। बाबा भन्ने बित्तिकै खुशीले भरपुर हुन्छ। यसलाई खुशी छ— म बाबाको बच्चा हुँ। जो भेटिए पनि उनलाई ज्ञान दिँदै गर। हो, कसैले हाँसोमा पनि उडाउँछन् किनकि नयाँ कुरा हो। कसैलाई पनि थाहा छैन— भगवान् आएर पढाउनुहुन्छ। कृष्ण त कहिल्यै आएर पढाउँदैनन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) रुद्र ज्ञान यज्ञको ब्राह्मण बनेर यस्तो कुनै काम गर्नु हुँदैन, जसले दिललाई खाइरहोस्। कुनै पनि भूतको वशीभूत हुनु छैन।
- २) पतित-पावन बाबाको पूरा सहयोगी बन्नको लागि सदा पवित्र र हर्षित रहनु छ। ज्ञानको स्मरण गरेर प्रसन्न रहनु छ।

वरदानः— मन-बुद्धि-संस्कार वा सर्व कर्मेन्द्रियहरूलाई नीति प्रमाण चलाउने स्वराज्य अधिकारी भव
स्वराज्य अधिकारी आत्माले आफ्नो योगको शक्तिद्वारा हर कर्मेन्द्रियलाई अर्डरमा चलाउँछ। न केवल यी स्थूल कर्मेन्द्रियहरू, मन-बुद्धि-संस्कार पनि राज्य अधिकारीको डाइरेक्शन अथवा नीति प्रमाण चल्छन्। ऊ कहिल्यै संस्कारको वश हुँदैन। संस्कारलाई आफ्नो वशमा गरेर श्रेष्ठ नीतिद्वारा कार्यमा लगाउँछ, श्रेष्ठ संस्कार प्रमाण सम्बन्ध-सम्पर्कमा आउँछ। स्वराज्य अधिकारी आत्मालाई स्वप्नमा पनि धोका मिल्न सक्दैन।

स्लोगनः— निर्माणताको विशेषतालाई धारण गर्नु भन्ने सफलता मिलिरहन्छ।